

„VIKTOR FUTKOS, HANCÚROZIK, KERGETI A RÉCÉKET A KERTBEN. EZ MAGA A CSODA, HISZEN SZÜLETÉSE ÓTA AZ ÉLETÉÉRT KÜZDENEK.”

A család nagyon erős, ha egymásért kell kiállni. De előfordul, hogy fogytán az erő, megcsappan a remény, és olyankor segítség kell, kívülről. Rózsa Viktort, a hatéves kislányt és családját is megtalálta „Egy Szív a Gyermekekért”...

Viktor nak élni kell!

Viktornak élnie kell, különben mi megöregszünk! – mondja a hatéves kislány édesapja, Rózsa Sándor, teli bizakodással. – Késői gyerek, a feleségemmel közel járunk az ötvenhez. Vele még focizni kell, játszani, mesélni neki, soha nem hagyja békén az embert. Hál' istennek. Ennyi élni akarást én még emberben nem láttam!

A szőke, csupa mosoly kislány mintha csak igazolni akarná apja szavait, egy másodpercre nem áll le, míg náluk vagyok Tolnán. Futkos, hancúrozik, kergeti a récéket a kertben, amíg két póló át nem izzad rajta. Ez tényleg maga a csoda, hiszen születése óta gyakorlatilag megállás nélkül az életéért küzdenek...

– Jól fejlett kislányt vártunk, amilyen Petra volt, a nagyobbik gyerekünk – emlékszik vissza kálváriájuk kezdetére az édesanya, Illés Erzsébet –, erre megérkezett egy vékonyka kislány. Persze ugyanúgy örültünk neki, csak egészséges lett volna! De sajnos, már a születése utáni első hetekben kiderült, hogy valami baj van vele. Nem akart fejlődni. A vizsgálatok kimutatták, hogy az epevezetékei el vannak záródva, és erősen károsodott a mája. Az orvosok mindent megpróbáltak, átmosni a vezetékeket, kisebb műtétekkel befolyásolni a máj működését, de semmi nem használt. Végül közölték, hogy nincs mit tenni, át kell ültetni a máját. Kétségbeesem. Semmit nem tudtam a transzplantációról, csak azt, hogy valami végzetes dolog. Sírva fakadtam a doktornő elé, aki meglepődve kérdezte, hogy miért vagyok ennyire elkéseredve. „Ugye, ez csak költői kérdés?” – néztem rá tehetetlenül. „De hiszen ez nem tragédia!” – nyugtatott meg. – A szervátültetett gyerekek többségükben meggyógyulnak, és egészséges életet élhetnek.” El is küldött bennünket egy ilyen családhoz. Beteges, sápadt, egy helyben üldögélő gyereket vártam, és egy piros arcú, mozgékony kislány fogadott bennünket. Nagy kő esett le a szívemről.

UTAZÁS EGYÜTT

Már csak az volt hátra, hogy megtalálják Viktor számára a megfelelő donort. Szerencsére az édesanya tökéletes felajánlónak

Most már minden jó... Viktor meggyógyult

– Apa kertét épít, talicskázik. Most éppen engem!

Két testvér, két mosoly. Petra és Viktor a kerti lakban

bizonyult, a bal májlebenye elég volt az apróska gyermeknek. Hanem az utazáshoz szükséges pénz előteremtése óriási terhet rótt a családra. Májátültetést gyermekek részére ugyanis csak Hamburgban végeznek, s bár a műtét költségeit a társadalombiztosítás állja, a kísérő szülő utazását és ott-tartózkodását nem tudják fedezni. Márpedig a hónapokig tartó kezelés alatt az édesapára is feltétlenül szükség volt.

– Hirtelen azt sem tudtuk, mihez kapjunk – meséli Sándor. – Pénzzé kellett volna tennünk minden értékünket – én még a vállalkozásomat is feladtam –, ha a barátok, rokonok nem segítenek. De a legnagyobb felajánlást, amiért nem győzünk hálásak lenni, az „Egy Szív a Gyermekekért” Alapítvány tette. Hasonló cipőben járó szülőktől már hallottunk róluk, és felvettük velük a kapcsolatot. Az elnöknő, dr. Kelenhegyi Judit elmondhatatlanul segítőkészen, együtt érzően viselkedett. Viktort különösen szerette, talán azért, amiért az orvosok és nővérek is: a belőle áradó végtelen derűért. Az első szóra lehetővé tette, hogy én, és a második műtétnél már Petra, a kislányom is velünk jöhessen Hamburgba. Érezhetően fontos volt nekik, hogy ebben a nehéz helyzetben ne essen szét a család.

Mert sajnos, második műtétre is szükség volt. A hat hónapos csecsemő szervezete nem tudott megbirkózni a szervátültetés után fellépő gyulladásokkal. Rózsaék négyszer-ötször is kirepültek Hamburgba, hogy a kontrollvizsgálatokat, kezelése-

ket elvégezzék a gyermekén, de a helyzet egyre csak romlott. Elkerülhetetlenné vált az újabb szervátültetés. A család türelmetlenül várta, mikor kerül sor a fiukra. Viktor már majdnem betöltötte a három évet, amikor szóltak nekik, hogy eljött az idő. Azonnal pakoltak, és felültek az első gépre.

KÖZÖS IMÁDSÁG

Hamburgban még hetekig várakozniuk kellett, mire megérkezett a szerv. Erzsébet soha nem felejt el azt a napot, amikor végre megszólalt a telefon. Aznap éppen annak az apácarendnek a főnöknőjét búcsúztatták, ahol Rózsaék ideiglenesen szállást kaptak. A szertartás délután kezdődött, ezalatt megoperálták a kislányt. És a templomban mindenki, több száz idegen, Viktor életéért imádkozott. Ezúttal sikerrel.

– Azóta hiszek Istenben – vallja be Erzsébet. – Nincs olyan nap, hogy ne imádkoznék, mert sajnos, még mindig van miért. Már egészen úgy nézett ki, hogy vége van a megpróbáltatásainknak, Viktor újra járhatott óvodába, a nővére is megnyugodhatott, hiszen őt is nagyon megviselték az átélt élmények, amikor a fiam újra belázasodott. Szekszárdról rohammentővel szállították Pestre. Azt se tudtuk, mi történhetett, rohantunk utánuk. Kiderült, hogy a gyógyszeres utókezelés, amellyel az immunrendszerét legyengítették, hogy ne lökje ki az idegen szervet, nyirokmirigy-daganatot okozott. Akkor estünk csak kétségbe igazán! Tudtuk, hogy ez a betegség már nem

gyógyítható biztonságosan. Szerencsére Viktor a kemoterápiát is várakozáson felül jól viselte. És néhány hónapja úgy tűnik, meggyógyult.

– Ez az utolsó krízis volt a legnehezebb – néz rám az apa fáradt tekintettel. – Emlékszem arra, amikor Viktorban hirtelen tudatosult az állapot. Ez a kis ember egyetlen pillanat alatt harminc évet öregedett. A halálról kezdett beszélni, rímekben. Szörnyű volt. Aztán néhány óra múlva, amikor jobban lett, hirtelen visszaváltott boldog kislányúvá. Ő tartotta bennünk a lelket.

Ha ma valaki belép a Rózsa család otthonába, békés szigetre lel. A kert valóságos Paradicsom, tavacszkákkal, selyemfenyőkkel, pünkösdi rózsákkal, a terasz mellett egy gyönyörű vörös juharfával, amely alól kitotyog két indiai futó réce. Viktor etetgeti, gondolja a mulatságos állatokat, és annyi szeretettel beszél róluk, amennyi csak egy hatévestől telik:

– Egyik este apa róluk mesélt a mesekönyvből, és másnapra itt teremtek! Mintha csak a varázslámpásból bújtak volna elő...

Koronczay Lilla

FOTÓ: BULLA BEA

SZÁMOLJON HERENDEDEL...

1 + 1 = 1 1/2